

Holly Webb

Mažoji kalytė Brita

Alma littera

Antras skyrius

Mokslų metų pabaigoje Laura įprastai ilgiausiai tauškėdavo su draugais, bet šiandien jai knietėjo sužinoti, ar Bela jau atsivedė šuniukų. Per žaidimų aikštelę ji nuskubėjo prie vartų, kur laukė tėtis. Milė skuodė paskui.

– Ar Bela jau turi mažylių? – uždususi paklausė Laura. Ji bėgo taip

greitai, jog teko nusitverti tėčio rankos, kad nepargriūtų.

Tėtis kvatodamasis ją sulaikė ir atsakė:

– Taip.

– Kiek? – džiaugsmingai sukrykštė Laura.

Tėtis nusišypsojo.

– Spėk.

Laura pamąstė.

– Penkis?

– Dvigubai daugiau – dešimt!

– Dešimt šuniukų? – Laura atsigręžė į Milę išpūtusi iš nuostabos akis. – Dešimt? Tai didžiulė vada!

Milė nusijuokė.

– Tau teks sugalvoti dešimt vardų.

– Gali kilti keblumų, – tarė tėtis.

Laura susirūpinusi pažvelgė į jį. Tėčio balsas anaipol neskambėjo taip

linksmai kaip dešimties šuniukų vados savininko. Staiga mergaitę nuvėrė siaubinga mintis. Dešimt šuniukų – labai daug, Belai turėjo būti sunku šitiek atsivesti. Kas jei kalytei nutiko kas blogo? Laura buvo besižiojanti klausti, bet prikando liežuvį. Mergaitė nenorėjo kalbėti apie tokias baisybes mokyklos žaidimų aikštelėje. Todėl atsisveikindama apglėbė Milę ir pažadėjo vėliau atsiųsti draugei šuniukų nuotraukas elektroniniu paštu.

